

10 Zdá mi se, že k vysoku
již se nad planéty beru,
odtud jen na poskoku
z země se k nebi poberu;
ňáký mě oheň živí,
15 kostí vnitřnosti protírá,
oheň div, než bez dříví,
i tělo, i duši zžírání.

Tak-liž mne obnovuješ?
Srdce mé, mozek, mé žíly,
Bože, si zhotovuješ,
20 oheň, ten mě mdlí i sílí;
z světa, z toho'oudolí,
k sobě mne, můj Bože, voláš,
kde všechno stůně, bolí,
když tak v vnitřnostech plápoláš.

25 Nemeškej, neprodlívej,
srdce mé již jest hotové,
nejsem zpozdilý, línej,
srdce rychlé, srdce nové;
znám tvůj hlas, jenž mě volá,
30 a z volání se raduji,
láskou srdce plápolá,
s tebou se smluvit zpečuji.

Tvůj blesk, tvá všemohoucnost,
35 moc, síla, trůn nad nebesy,
světlo, záře, velebnost
mě velmi straší a děsí;
a samého mě mrzí
má mrzkost, hrůza, ohavnost,
40 duše skropená slzy,
tělo má svou zlost, ničemnost.

Promluví, an jsem popel,
k tobě, Bohu nejvyššímu,
hnis, bláto, země trupl,

45 což řekneš mně, nejnižšímu?
Co jsem já? Co Bože ty?
Bych se před tebou ohrozil,
tys Bůh velký, Bůh svatý,
s tebou rozmlouval, tě prosil?

50 Co jsem já, abych užil
užíváním mého Boha?
Já jsem, abych se ssoužil,
jednom neřest, bída mnohá.
Já jsem prach, truple hlíny
55 ten rod můj, to pokolení,
odtud prvorozený,
odtud jsme lidé smrtelní.

60 Smím-li já, z hlíny hrstka,
jednom před tebou pisknouti,
prášek neb prášku částka,
něco se snad podřeknouti?
Ach, Bože můj, co jsi ty?
Co jsem já? Malý červíček,
65 kyž jsem hlasem chvály tvý!
Jsem, pravím, špatný človíček.

70 Já jsem dejm, vítr, pára,
z semena spolu smíšený,
krátký den a dnův čára,
zrozen jsem z života ženy:
tys propast, z nížto všeho
všech všudy věcí zrození,
75 rod jednoho každého,
život první i poslední.

Já jsem pařez, mech shnilý,
všecken tvrdý a zdubělý,
z hlíny ruce slepily
mě tvé, tupý, neumělý:
tys pevnost hlubokosti,
80 podpora, jsi země svatá,

80 duch světa od věčnosti,
všech všudy věcí podstata.

Kapka rosy tekoucí,
krůpěje ranní, jedínká,
prázdný ořech padoucí,
pomíjející bublinka:
85 tys pak slunce bez rána,
mou nádobu naplňuješ,
jenž tebou bývá plná,
s ní se sám obveseluješ.

90 Já jsem vejražek pletli,
z šťavy květ jsem mladý polní,
můj život velmi rychlý,
k hrobu mně brzy zazvoní:
ty pak kuješ kamínek
95 z hnisu, z rosy a z krůpěje,
duši drahý prstýnek,
můj se rod odtud sem leje.

Já popel, prach a bláto,
trupl země a hnůj shnilý,
100 ty sem přidáváš zlato,
činiš můj nástroj spanilý.
Co jsi, ó Bože svatý?
Coť mám před tebou řeknouti?
Tvou jsem, ach, láskou jatý!
Smím-li jen k tobě vzdechnouti?

105 Já jsem bída neřestí,
chudoba, samé žebrání:
tys poklad, pouhé štěstí,
všeho dobrého oplejvání,
tys původ všeho dobrého,
110 tys poklad velmi podivný.
Já kořen všeho zlého,
mrzký, nestálý, pochybný.

115 Co teď, co budoucího,
ty jsi všeho povědomý,
já jsem srdce tupýho,
sám svého nepovědomý.
Tys smysl, rada všeho,
120 neomylná prozřetelnost:
já pak pychu zlostného
všecka všudy ošemetnost.

Tys propasti dno, svršek,
já nejmenší krůpějička,
125 ty jsi slunce okršlek,
já jeho malá jiskřička,
ty jsi květu samý květ,
já jsem jen pejíř polední,
rosy's rosa, nový's svět,
já pak bublinka večerní.

130 Já mlha, mráz, kruh ledu,
tys radosti neskončenost,
náchylný k bídám, k pádu,
tys pak pevná trvánlivost.
Já jsem kroužek bolesti,
135 ty jsi stalostalá pevnost,
já jsem kolo žalosti,
ty jsi neskončená radost.

Já kvílení, bublání,
tys zpěv, zvuk, pěkné varhany,
140 toužení, naříkání,
proníkáš na všechny strany,
tys světlem, já temností,
já bláto, a tys čistota,
tys milost, já tesknosti,
tys bezpečnost, a já psota.

145 Ty jsi sladkost, a já jed,
tys lahodný, já kyselý,
já žluč, hořkost, a tys med,

150 já smutný, a tys veselý;
já nemoc, tys zhojení,
já zimnice, tys uzdravení,
já hřích, ty odpuštění,
já nepravost, tys spasení.

155 Já škaredý, tys pěkný,
já zlost, a tys oslavení,
já mrzký, tys počestný,
já půtka, tys zvítězení;
já bitva, tys můj věnec,
já práce, tys má odplata,
tys potejkání konec,
160 tys odplata drahá zlata.

165 Tys perla, kment, hedvábí,
tys božská, hrozná velebnost,
ta k sobě všecko vábí,
neobsáhlost, neskončenost.
Já pak jáma, sklep, co jsem?
Jsem potvora nepravosti.
Já kazichléb jen, co jsem?
Hra všelijaké marnosti.

170 Já nad peři létavé,
i nad vítr jsem marnější,
nad ty prášky mihavé,
i nad prach jsem vrtkavější;
já jsem nadutá pěna,
v štěstí jsem nejvyskočnější,
175 potom když je proměna,
v neštěstí nejzlobivější.

180 Já nad oteklé vředy,
i nad hnůj jsem ohavnější,
všecken zapuchlý, bledý,
nad jed i mor ohyznější.
Já jsem samý pouhý vřed,
umrlčina zprachnivělá,

185 puch, hnůj, hnis, jizlivý jed
pro svrab oplzlého těla.

190 Já jsem hříchův kaliště,
sama a pouhá shnilota,
červ, pouhé smradlaviště,
neřest, nouze, bída, psota.
Mě rak ohyzný zžírá,
já jsem jednom nakažení,
v němž se hnis a hnůj sbírá,
smrti jisté předzvědění.

195 Já jsem zakrytou skrejší
hadův, jenž se ve mně plazí,
já, v němž jako v peleši
rádi zlí duchové vězí;
já jsem pekla pochodně,
věčně vždy hořící svíce,
neskončeného ohně
200 pokrm, potrava a píce.

205 Já semotám motání
jako vichr se točící,
pracné pavoukův tkání,
tělo se rozpouštějící;
já mám se klást na máry,
živ jsem s neveselou duší,
pára, blesk i požáry,
opustí i tovaryši.

210 Já vání a mráz ranní,
jenž se hned sluncem rozpálí,
já jsem červův snídání,
v rubáš mne brzy obalí;
já jsem sám červ ničemný,
co zem přech někam odloží.
215 Bez zbraně, nah, mizerný,
já jsem jen smrti podnoží.